

TROOPEN MUSEUM

Momotaro (桃太郎 / ももたろ) 'Perzikjongen'

Japans sprookje

Voorleesverhaal

1. Lang geleden in Japan, woonden een oude man en een oude vrouw ergens, achteraf, hoog op een berg. De oude man verzamelde brandhout en nam dit mee naar het dorp in het dal om het daar te verkopen. De oude vrouw bleef thuis en deed allerlei klusjes. Op die ene speciale dag zwaaide ze haar man uit en deed de was in de rivier...
2. Terwijl ze de was deed aan de waterkant, zag ze ineens een perzik ('momo' in het Japans) Deze perzik dreef in de rivier. Het was niet zomaar een perzik... het was een gigantische perzik! Zo groot als een dikke pompoen. Enorm blij viste de oude vrouw deze enorme perzik uit het water en snoof de zoete geur op. Ze nam de perzik mee naar huis, zodat zij en haar man er lekker van konden genieten.
3. Toen haar man na een dag hard werken thuis kwam, was hij verrast om de perzik zien. Hij had nog nooit zo'n grote gezien! De perzik zag er lekker uit en ze besloten het op te eten.
4. Maaaar... toen de vrouw een mes pakte om de perzik doormidden te snijden, barstte de perzik vanzelf open en daar waar normaal de pit hoort te zitten, kwam een prachtige baby tevoorschijn. De oude man en vrouw schrokken zich een hoedje!
5. Het oude echtpaar had zelf nooit kinderen gekregen en hoewel het best moeilijk zou zijn om nu nog, op hun leeftijd, voor een baby te zorgen, besloten ze toch om dit bijzondere perzikjongetje te houden. Ze dachten dat dit jongetje een geschenk van God was. Ze besloten om het jongetje 'Momotaro' te noemen. 'Momo' betekent perzik en 'Taro' betekent jongen: de jongen uit de perzik! (Veel jongens in Japan heten vandaag de dag ook Taro.)
6. Momotaro at heel veel en groeide op tot een grote sterke jongen. Hij hielp het oude echtpaar heel goed. Zo hoefden zij op hun oude dag niet meer zoveel te doen.
7. Op een dag hoorde Momotaro een verhaal over vreselijke kwade monsters die voor verschrikkelijke problemen zorgden in het dorp. Ze maakten iedereen bang, vernielden de huizen en ze stalen de oogst... Momotaro besloot dat hij iets moest gaan doen voor de mensen, hij zou ervoor gaan zorgen dat er een einde kwam aan deze ellende. Hij zou de monsters eens een lesje gaan leren.

Voorleesverhaal (vervolg)

8. Zo gezegd, zo gedaan. Momotaro had een strijderspak aangetrokken en het echtpaar nam afscheid van Momotaro. Ze wensten hem heel veel succes op zijn avontuur. Voordat hij vertrok, gaf de oude vrouw nog een zakje met 'django' mee, Japanse rijstballetjes. Dit waren geen gewone rijstballetjes, maar hele speciale die hem meer energie en kracht zouden geven voor zijn reis en natuurlijk voor het moment dat hij met de monsters zou moeten gaan vechten.

9. Langs de weg, ontmoette Momotaro een hond, Hij gaf hem één van de rijstballetjes. De hond at het op en besloot om mee te gaan met Momotaro op zijn zoektocht naar de monsters.

10. Momotaro en de hond liep verder de berg op. Onderweg ontmoetten ze ook een aap. Deze aap lustte ook wel zo'n lekker rijstballetje en ook de aap besloot om met Momotaro en de hond mee te gaan op zoek naar de monsters.

11. Met z'n drieën reisden ze verder, over paden, door bossen totdat ze een fazant tegenkwamen. En, ja hoor, jullie raden het al... ook de fazant was wel in voor zo'n lekker rijstballetje. Na hem opgepeuzeld te hebben besloot ook de fazant mee te gaan op zoek naar die nare monsters. Ze zouden ze weleens een lesje gaan leren!

12. En zo kwam het dat Momotaro onderweg drie nieuwe vrienden had gekregen. De hond, de aap en de fazant. Ze kwamen aan bij het water en leenden een boot om naar het eiland te varen waar de monsters leefden. Momotaro en zijn vrienden waren moedig, niet bang en vastberaden om deze nare monsters een lesje te leren.

13. Op het eiland aangekomen stonden ze voor een grote poort. De poort was groot en zwaar en zat op slot. Maar dankzij de rijstballetjes hadden Momotaro en zijn vrienden superkrachten gekregen en sloegen zich gemakkelijk door de grote poort heen.

14. Momotaro, de hond, de aap en de fazant twijfelden geen moment en vielen direct de monsters aan. De fazant pikte er op los, de hond beet flink in de kuiten van de monsters en de aap was goed in neuzen knijpen. Momotaro sloeg als een ware strijder flink van zich af met zijn zwaard. De monsters schreeuwden het uit van de pijn.

15. Momotaro en zijn vrienden aten snel de laatste rijstballetjes op, om het grootste monster te verslaan. En dat lukte! 'Help, help' en 'stop ermee' riep hij uit. Een grote traan rolde over de wang van dit verschrikkelijke monster.

16. Momotaro maakte een belangrijke afspraak met de monsters. Nooit, nee, nóóit meer zouden zij de mensen nog lastig vallen. Alle dingen die de monsters ooit gestolen hadden nam Momotaro mee terug naar huis. Kilo's goud, edelstenen en kostbare spullen laadden ze in een kar en ze keerden terug naar huis. En.... je raadt het al: Niemand leed meer honger, iedereen kreeg een deel van het goud en diamanten. Niemand hoefde meer bang te zijn voor de dreiging van die nare monsters. Zo leefden ze nog lang en gelukkig in dat Japanse dorp ergens ver weg in de bergen!

EINDE